Godnat; men da hun paa Vejen til Døren hørte Faderen nævne Pers Navn, gav hun sig noget at bestille henne ved et Nodeskab.

Pastor Blomberg udtalte sig ganske anerkendende om Per og hans Evner. Endogsaa hans Ydre gav han sig til at rose i ret stærke Udtryk. Men da blev Præstefruen pludselig urolig paa Grund af Datterens Tilstedeværelse.

„Hvad er det, du har for, min Pige? ... Se nu at komme i Seng.“ — —

Per forholdt sig meget stille under hele Hjemkørslen; og Hofjægermesterinden — der anede Grunden til hans Indesluttethed — lod ham være uforstyrret og gav sig til at tale med sin Søster om huslige Ting.

Da Vognen var kommen et Stykke paa den anden Side af Borup By, gik der en høj Mand forbi ude paa Vejkanten. Per saae ham ikke, men Hofjægermesterinden greb sin Søster i Armen og sagde:

„Det var jo Pastor Fjaltring!“

Per strakte sig udover Vognkanten og fik Øje paa en høj, slank Skikkelse, netop som dens Omrids udviskedes af Mørket.

„Var det den gale Præst?“ spurgte han.

„Ja, — nu er det hans Tid. Det siges, at han undertiden gaar her frem og tilbage paa Vejene hele Nætter igennem.“

Per sank tilbage til sin forrige Tavshed. Idet han i Tankerne fulgte denne ensomme, hvileløse Nattevandrer, gik der ham en Kuldegysning gennem Sjælen. Den bibelske Forbandelse: „Fredløs og ustadig være du paa Jorden,“ — lød paany uhyggeligt i hans Øren med Faderens myndige Stemme. Det var for ham, som havde han her set et Billede af sin egen Fremtidsskæbne.

* *
*

Den følgende Morgen gjorde Per endelig Alvor af at ty til det lille Opbyggelsesbibliotek, hvormed Hofjægermesterinden havde forsynet hans Værelse. Han tog en af Pastor Blombergs Prækensamlinger, „Vejen til Gud“; og skønt Vejret var blæ-